

--

Fővárosi Ítéltábla

13.Gf.40.424/2010/9.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Burai-Kovács és Partnerei Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a dr. Marjai Tibor ügyvéd által képviselt I. rendű és a II. rendű alperesek ellen kölcsön visszafizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. június 18. napján kelt 11.G.40.945/2006/53. számú ítélete ellen a II. rendű alperes részéről 54. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 208.000 (Kettőszázezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperes részére 12.500 (Tizenkettőezer-ötszáz) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy az állami adóhatóság külön felhívására, a felhívásban megjelölt módon és számlára fizesse meg az államnak az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 500.680 (Ötszázezer-hatszáznyolcvan) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A perben nem álló B. P. és a felperes által 2002. május 16-án aláírt megállapodásban a szerződő felek megállapították, hogy B. P. , mint magánszemély határozatlan időre a „jegybanki alapkamatra” 70.000 euró kölcsönt nyújt a felperesnek, amelyet B. P. harminc napos határidővel lejárttá tehet, és ezzel a kölcsön visszafizetése esedékessé válik. B. P. kijelentette, hogy a tulajdonosi jogkör gyakorlóját a szerződésről szóban tájékoztatta, aki azt tudomásul vette. Megállapodtak abban, hogy a szerződés érvényes létrejöttének feltétele egyrészt a 70.000 euró átutalása, másrészt a tulajdonosi jogkört gyakorló D. AG-nak a megállapodást jóváhagyó alapítói határozata.

A felperes képviselőjében eljáró B. P. és a perben nem álló K. I. Zs. 2005. február 16-án licencia előszerződés elnevezéssel megállapodást kötött K. I. Zs. R.-nek elnevezett - vízszintes mozgást forgó mozgássá átalakító gázrugós szerkezet - találmányának hasznosítási joga tárgyában. Megállapodtak, hogy a találmányra hasznosítási szerződést kötnek, ha a felperes bevizsgálása szerint a prototípus kézhezvételét követően a találmány igazolhatóan képes azokat a műszaki paramétereket és szolgáltatásokat nyújtani, mint amelyeket az erről szóló műszaki leírások tanúsítanak. Kikötötték, hogy a hasznosítási díj előlegeként, illetőleg műszaki tanácsadásért a felperes 6.000.000 forint + áfa összeget fizet K. I. Zs. részére, amelyből 50% számla ellenében az előszerződés aláírásakor, és a fennmaradó 50 % a prototípus átadásának napján válik esedékessé.

B. P. 2005. május 6-án a kölcsönszerződés felmondását tartalmazó írásbeli nyilatkozatot tett a felperessel szemben, egyúttal kérte a szerződés szerinti kamat kiszámítását és annak harminc napon belül történő átutalását.

Azt követően, hogy K. I. Zs. a R. prototípusát a felperesnek megküldte, a felperes 2005. december 21-én közölte K. I. Zs.-tal, hogy azt visszaküldi és az előszerződést felbontja.

B. P. és a II. rendű alperes között 2008. március 26-án szerződést jött létre, amelyben B. P. átruházta a II. rendű alperesre a felperessel megkötött kölcsönszerződésből eredő követelését. Megállapították, hogy B. P. a felperes részére határozatlan időre kölcsönadott 70.000 euróra vonatkozó kölcsönszerződést 2005. május 5-én harminc napos felmondási idővel felmondta, amely időpontig a felperes a 70.000 euró tőketartozásból 51.883 eurót fizetett vissza.

K. I. Zs. és a II. rendű alperes 2009. február 27-én szerződést kötött, melynek előzményeként a licencia előszerződést nevezték meg. Megállapították, hogy az első részletnek megfelelő 3.000.000 forint + áfa teljesítése a felperes részéről megtörtént. A további 3.000.000 forint + áfa összegnek megfelelő követelést annak késedelmi kamatával együtt K. I. Zs. átruházta a II. rendű alperesre. Az engedményezésről a II. rendű alperes és K. I. Zs. a felperest a 2009. február 27. napján kelt közös nyilatkozatban értesítették.

A felperes az I. rendű alperessel szemben benyújtott fizetési meghagyás iránti kérelemmel indult és az I. rendű alperes ellentmondása folytán perré alakult eljárásban megváltoztatott keresetében kérte, hogy a bíróság elsődlegesen az I. rendű alperest, másodlagosan a II. rendű alperest kötelezze 20.000.000 forint és késedelmi kamata megfizetésére.

Az I. rendű alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, amelyben arra hivatkozott, hogy a követelt összeggel nem tartozik, mert a II. rendű alperes átvállalta a felperessel szemben fennálló és a kereseti kérelem tárgyát képező tartozást.

A II. rendű alperes az érdemi ellenkérelmében azt a tényt nem vitatta, hogy a felperessel szemben a kereseti követelésnek megfelelő mértékű lejárt tartozása áll fenn, azonban a perben előterjesztett nyilatkozatával beszámítási kifogást nyújtott be és a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy - a jogosultakkal megkötött engedményezési szerződések folytán - a felperessel szemben a keresetet meghaladó mértékű követelése áll fenn, egyrészt a B. P. és a felperes által megkötött kölcsönszerződésből fennmaradó 4.774.656 forint és járulékai, másrészt a felperes és az I. rendű alperes által 2005. február 7-én megkötött együttműködési megállapodásból származó 17.700.000 forint, továbbá a felperes és K. I. Zs. által megkötött szerződésből fennmaradó 3.600.000 forint erejéig.

Az elsőfokú bíróság a 2010. június 18-án kelt 11.G.40.945/2006/53. számú ítéletében kötelezte a II. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 20.000.000 forintot és annak 2006. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a mindenkorijegybanki alapkamattal egyező mértékű késedelmi kamatát, valamint 1.900.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 1.000.000 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában megállapította, hogy az alperesek a kereset alapjául szolgáló kölcsönszerződésből eredő 20.000.000 forint követelést

önmagában nem vitatták, amelyet egyik alperes sem fizetett vissza a felperes részére. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperesnek 20.000.000 forint és járulékai erejéig a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 523. § (1) bekezdése alapján jogszerű követelése áll fenn. Megállapította, hogy az alperesek által megkötött tartozásátvállalási szerződés alapján a II. rendű alperes az I. rendű alperes, mint kötelezett helyébe lépett. Az I. rendű alperes a felperes hozzájárulásával szabadult a kötelemből, így a felperes a követelését már csak a II. rendű alperessel szemben érvényesítheti, ezért a II. rendű alperest marasztalta a kereseti követelés megfizetésére.

A Ptk. 328. § (1) bekezdésének alkalmazásával a perben az engedményesnek kell bizonyítania, hogy az engedményező követelése a kötelezettel szemben fennáll, ezért önmagában az engedményezés tényének bizonyítása nem elegendő, a követelés jogszerűségét és összegszerűségét is alá kell támasztani. A II. rendű alperes a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 3. § (3) bekezdése alapján történő tájékoztatást követően a rá háruló bizonyítási kötelezettségének a beszámítással érintett követelések tekintetében eleget tenni nem tudott. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján a maguk összességében meggyőződése szerint bírálta el. Értékelte azt a tényt is, hogy a II. rendű alperes először csak az engedményezési szerződéseket nyújtotta be, majd csak jóval később terjesztette elő az engedményezés tárgyát képező követeléseket alátámasztó szerződéseket, annak ellenére, hogy azok mindegyike írásba volt foglalva. A II. rendű alperes nem tudott olyan számviteli alapbizonylatot csatolni, amely hitelt érdemlően és egyértelműen bizonyította, hogy B. P. mikor és milyen összegű kölcsönt nyújtott a felperesnek, és abból a felperes milyen összeget fizetett vissza. A kölcsönszerződést kölcsönadóként, valamint az adós törvényes képviselőjeként is B. P. írta alá. Az elsőfokú bíróság ezért önmagában a kölcsönszerződést nem tekintette elegendő bizonyítéknak annak alátámasztására, hogy B. P. 70.000 euró összegű kölcsönt nyújtott a felperes részére, és a II. rendű alperes azt sem bizonyította, hogy ezen összegből milyen követelése áll fenn. Az együttműködési megállapodásból eredő követelést az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, mert azt az I. rendű alperes kötötte, és a Ptk. 332. § (2) bekezdése szerint a korábbi kötelezettnek a jogosulttal szemben fennálló követelését a tartozást átvállaló új kötelezett nem számíthatja be.

Megalapozatlannak találta az elsőfokú bíróság a K. I. Zs. által megkötött előszerződés alapján engedményezett 3.600.000 forint beszámítását is, mivel a licencia előszerződésből eredő követelés K. I. Zs. feltaláló R. néven meghatározott találmányának hasznosításából ered, és ez a jogosult személyéhez kötött olyan követelés, amely a Ptk. 328. § (2) bekezdése szerint nem engedményezhető.

Megjegyezte, hogy a II. rendű alperes a bizonyítási kötelezettségének e vonatkozásában sem tudott eleget tenni. A felperes a feltaláló teljesítését vitatta, és már a 2005. december 21-én írt levelében sem ismerte el a szerződés érvényességét, valamint a feltaláló szerződésszerű teljesítését, és a prototípust visszaküldte. A felperes a vezérigazgatójának és ügyvezetőjének nyilatkozatával a megállapodás megkötését elutasította, mert az első próba alkalmával a termék teljesen tönkrement, és semmilyen vonatkozásban nem volt működőképes, ezért bizonyítottság hiányában az alperes beszámítási kifogása alapjául megjelölt fenti követelés is megalapozatlan.

Az elsőfokú ítélettel szemben a II. rendű alperes nyújtott be fellebbezést. A II. rendű alperes kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét annyiban változtassa meg, hogy a K. I. Zs. által engedményezett 3.600.000 forint és járulékait, valamint a B. P. által engedményezett 4.774.656 forint és járulékait beszámítva a fenti összeg erejéig a keresetet a II. rendű alperessel szemben utasítsa el. A II. rendű alperes állítása szerint az elsőfokú bíróság az általa helyesen megállapított tényállásból az engedményezett és a beszámítási kifogással érintett követelések tekintetében nem megfelelő jogi következtetést vont le. A II. rendű alperes ismételten benyújtotta a kölcsönszerződést, a kölcsönszerződést felmondó dokumentumot, a még fennálló kölcsöntartozás megfizetésére felhívó fizetési felszólítást és az arra adott választ, valamint egy terhelési értesítőt fénymásolatban, amely az elsőfokú eljárás során nem került becsatolásra. Előadta, hogy a felperesnek kellett volna azt bizonyítani, hogy a kölcsönt milyen mértékben fizette vissza, illetőleg van-e a visszafizetéssel kapcsolatban megalapozott ellenkövetelése az engedményezővel szemben. Hivatkozott B. P. tanúvallomásának arra a részére, hogy a 70.000 eurót a felperes könyvvizsgálóval is auditált mérlegben feltüntetve szerepeltette, és ezt a felperes nem vitatta. A K. I. Zs. által engedményezett követelés tárgyát képező licencia előszerződést a II. rendű alperes becsatolta, benyújtotta a 2006. január 19-ei esedékességű számlamásolatot és a teljesítést igazoló csomagfeladási bizonylat másolatát a kísérőlevéllel. Ezzel a szerződéses jogviszony ténye, tárgya és összecszerúsége igazolást nyert, míg a teljesítéssel kapcsolatos felperesi kifogás általános hivatkozáson túl semmilyen bizonyítékot nem tartalmaz. Téves az elsőfokú bíróságnak az a jogi álláspontja, hogy a követelés a jogosult személyéhez kötött követelésnek tekinthető, másrészt, hogy a felperes vitatására tekintettel a II. rendű alperes a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. Egyértelmű, hogy a teljesítés igazolását követően a minőségi kifogás megalapozottságát a megrendelőnek kell bizonyítani.

A felperes a per főtárgya tekintetében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, míg az elsőfokú bíróság által az I. rendű alperes részére megállapított 1.000.000 forint

perköltség vonatkozásában csatlakozó fellebbezést terjesztett elő, amelyben kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felperest terhelő ügyvédi munkadíjban felmerült perköltség összegét 500.000 forinttal szállítsa le. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a beszámítási kifogások tekintetében helyes következtetést vont le, vitatható a kölcsönszerződés, amelyet mindkét oldalról azonos személy írt alá, és B. P. a mai napig nem bizonyította, hogy ahhoz a felperes alapító tagjának határozatát beszerezte. A tag határozata a szerződés 6. pontja szerint érvényességi feltétel volt, a kölcsönszerződés pedig már az aláírásakor hatályban lévő Gt. (a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXIV. törvény) 150. § (2) és (3) bekezdése értelmében is érvénytelen, amelyre nem lehet jogot alapítani. Életszerűtlen, hogy az ügyvezető ekkora összegű kölcsönt adjon az általa vezetett társaságnak, ráadásul úgy, hogy az állítólagos kölcsönszerződésből az sem derül ki, hogy milyen célból adták át. A kölcsönt B. P. , mint magánszemély adta, teljesülése valamilyen magáncélt szolgálhatott, mert a tulajdonos hozzájárulását nem szerezték be. A követelés a jogosult személyéhez kötött, így a Ptk. 328. § (2) bekezdése szerint nem engedményezhető. Ha üzletrész átruházás volt a kölcsön célja, az még inkább személyhez kötött szolgáltatás, így annak engedményezésére sincs jogszabályi lehetőség. B. P. egyébként a mai napig nem érvényesítette állítólagos követelését a felperessel szemben, és a per megindulását követő két év elteltével engedményezte azt a tulajdonában és vezetésében álló II. rendű alperesre.

A licencia előszerződésből eredő követelés tekintetében a felperes előadta, hogy a licencia szerződés a jogosult személyéhez kötött, ezért a szerződésből eredő kötelezettségek kizárólag személyesen gyakorolhatóak, nem ruházhatóak át és nem vállalhatók át, ezért az elsőfokú bíróság a Ptk. 328. § (2) bekezdését helytállóan alkalmazta. A felperes kezdettől fogva vitatta azt a tényt, hogy K. I. Zs. teljesítette a szerződésből eredő kötelezettségét, és önmagában az a körülmény, hogy a feltaláló a felperes irodaépületének recepcióján hagyott egy csomagot, nem jelent teljesítést és - összhangban a licencia előszerződés 3. pontjával - főleg nem jelenti azt, hogy a feltaláló egy működő prototípust szolgáltatott. Életszerűtlen, hogy a feltaláló 2006. óta nem érvényesítette a díjigényét a felperessel szemben, ehhez képest 2009-ben, három évvel később, a követelését átruházta a II. rendű alperesre. A II. rendű alperes a szerződésszerű teljesítést nem bizonyította, a tanú a tárgyaláson nem jelent meg, így az elsőfokú bíróság nemcsak az érvényesített jog kérdésében, hanem a bizonyítottság hiánya miatt is helyes döntést hozott.

A csatlakozó fellebbezés tekintetében a felperes előadta, hogy az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes részére túlzott mértékű perköltséget állapított meg, mert mind a két alperest ugyanazon jogi képviselő képviselte. A bíróság a perköltséget mérsékelheti, ha ez nem áll arányban az elvégzett munkával, és a jogi képviselő elsődlegesen a II. rendű alperes képviselőjét látta el.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme a csatlakozó fellebbezéssel érintett perköltségre vonatkozó rendelkezés helybenhagyására irányult. Előadta, hogy az elsőfokú eljárás három éven keresztül tartott, az elsőfokú bíróság tizenegy tárgyalást tartott. Az I. rendű alperes a per állásához képest a védekezését írásban és szóban előterjesztette. Utalt arra is, hogy az elsőfokú bíróság a felperes részére ugyancsak 1.000.000 forint összegű ügyvédi munkadíjat állapított meg.

A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a per eldöntéséhez szükséges mértékben lefolytatta és az irányadó jogszabályok helyes alkalmazásával helytálló érdemi döntést hozott. A Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával túlnyomó részben

egyetért, azt csak a fellebbezésben foglaltakra tekintettel egészíti ki, illetőleg pontosítja.

Nem volt vitás az elsőfokú eljárás során, hogy a felperesnek az I. rendű alperessel szemben a kereseti követelésben meghatározott mértékű lejárt követelése állt fenn. A II. rendű alperes a fellebbezésében azt nem vitatta és az elsőfokú eljárás során maga is állította, hogy a felperes hozzájárulásával a Ptk. 332. § (1) bekezdése alapján az I. rendű alperes tartozását átvállalta, így a kereset alapjául szolgáló jogviszonyban a kötelezett helyébe lépett. A II. rendű alperes fellebbezése kizárólag a II. rendű alperes beszámítási kifogásának alapjául szolgáló két követelést érintette, ezért a Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú ítéletet is csak ebben a keretben bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a Ptk. 328. § (1) bekezdése alapján az engedményesként követelést érvényesítő II. rendű alperest az engedményezés tényének alátámasztásán túl a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján annak bizonyítása is terhelte, hogy az engedményezés alapjául szolgáló követelés fennáll, és annak mértéke megfelel a beszámítási kifogással érvényesített követelés összegének. Az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésében előírt eljárási kötelezettségének a 2008. április 18-án és a 2008. október 15-én megtartott folytatólagos tárgyalási határnapon eleget tett és az eljárási szabályok maradéktalan betartása mellett a Pp. 141. § (2) bekezdésének megfelelő módon több alkalommal is felhívta a II. rendű alperest a bizonyítási indítványai előterjesztésére, és további bizonyítékainak megjelölésére.

A Pp. 235. § (1) bekezdése szerint a fellebbezésben új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására. A II. rendű alperes csak a fellebbezés előterjesztésével egyidejűleg nyújtott be egy olyan okiratot, amellyel bizonyítani kívánta a B. P.-lal megkötött engedményezési szerződés tárgyát képező kölcsön tényleges teljesítését. Az elsőfokú bíróság a jogkövetkezmények terhével a Pp. 141. § (6) bekezdésére történő figyelmeztetés mellett a fentiek szerint több alkalommal is felhívta a II. rendű alperest a tényállítását alátámasztó bizonyítékainak megjelölésére és az okiratok becsatolására, azonban a II. rendű alperes az elsőfokú eljárás során az elsőfokú bíróság felhívásának teljes körűen nem tett eleget, ezért a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezési kérelem mellékleteként benyújtott bizonyítási eszközt a Pp. 235. § (1) bekezdésének alkalmazásával nem bírálhatta el.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően, a II. rendű alperes által szolgáltatott bizonyítékok okszerű értékelésével jutott arra a következtetésre, hogy a II. rendű alperes a beszámítási kifogással érintett követelés alapjául szolgáló tények tekintetében a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint reá háruló bizonyítási kötelezettségének az elsőfokú eljárás során nem tett eleget, és a Pp. 3. § (3) bekezdése szerint a jogszabályoknak megfelelően járt el azzal, hogy a bizonyítás sikertelenségeinek következményeit a II. rendű alperesre, mint bizonyításra kötelezett fél terhére értékelte.

A Fővárosi Ítéltábla nem ért egyet az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával, hogy a hasznosítási díj iránti követelés olyan személyhez kötött követelésnek minősül, amely a Ptk. 328. § (2) bekezdése szerint engedményezés útján nem ruházható át. Kétségtelen, hogy a hasznosítási szerződéssel érintett találmány felhasználási jogának átengedése és a találmány felhasználása a licencia szerződésnek a szerződő felek személyétől függő mozzanatai, és az ezekhez közvetlenül kapcsolódó követelések a Ptk. 328. § (2) bekezdése szerint nem ruházhatók át. A pénzbeli szolgáltatás azonban az engedményező szellemi termékével kapcsolatos szolgáltatás személyes jellegét már nem hordozza magában, így a pénzkövetelés engedményezésének jogszabályi akadálya nem áll fenn, ezért a hasznosítási díj iránti követelés engedményezését a Ptk. 328. § (2) bekezdése nem zárja ki.

Az elsőfokú eljárás során szolgáltatott okiratok tartalma alapján megállapítható tény, hogy a felperes és az engedményező között 2005. február 16-án a Ptk. 208. § (1) bekezdésében szabályozott előszerződés jött létre. A felek a szerződés megkötésének későbbi időpontját a prototípus kézhezvételéhez, és a műszaki feltételek tanúsításához köötték, míg a felperes által fizetendő 6.000.000 forint + áfa

összegnek az egy részét előlegként, a fennmaradó részét a létrehozni kívánt szerződés alapján járó pénzbeli szolgáltatásként határozták meg. Arra vonatkozó bizonyíték a perben nem merült fel, hogy a felperes és az engedményező között az előszerződés alapján a szerződést létrejött, mert annak megkötését - mint az előszerződés teljesítését - a felperes a 2005. december 21-én kelt írásbeli nyilatkozatával kifejezetten megtagadta. A prototípus egyoldalú megküldése a kötelmi hatályú szerződést nem hozta létre, ezért a szolgáltatási kötelezettség alapját képező szerződéses jogviszony hiányában a II. rendű alperest az engedményezőtől származtatott jogon nem illeti meg a jogosultság a létre sem jött szerződés feltételeként kikötött pénzbeli szolgáltatás követelésére. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű értékelésével állapította meg azt is, hogy a II. rendű alperes a R. néven meghatározott találmány hasznosításából eredő követelés tekintetében sem tett eleget a rá háruló bizonyítási kötelezettségnek.

A felperes az I. rendű alperessel szemben pervesztes lett, így az elsőfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdésének alkalmazásával az I. rendű alperest megillető ügyvédi munkadíj mértékéről a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3. § (2) bekezdésének b) pontja alapján határozott. A Fővárosi Ítéltábla a R. 3. § (6) bekezdésének alkalmazására, és az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség összegének felülmérlegelésére nem látott indokot. Az elsőfokú eljárás a 2006. április 18-án benyújtott fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelemmel indult, és az I. rendű alperes ellentmondása folytán perré alakult elsőfokú eljárásban a felperes a keresetet 2007. október 2-án terjesztette ki a II. rendű alperesre oly módon, hogy a marasztalás iránti keresetét az I. rendű alperessel szemben változatlanul fenntartotta. A négy évig tartó elsőfokú eljárás során az I. rendű alperes a védekezését a felperessel szemben a per állásához képest előterjesztette, nyilatkozatait megtette és bizonyítékait megjelölte. Az alpereseknél a költségek személyenként merülnek fel, ezért a jogi képviselő személyének azonossága miatt az ügyvédi munkadíj mértékének mérséklése a R. 3. § (6) bekezdése alapján nem indokolt, így az elsőfokú bíróság az I. rendű alperest képviselő ügyvéd munkadíját az irányadó jogszabályok megfelelő alkalmazásával helyesen állapította meg.

A Fővárosi Ítéltábla a kifejtett indokok alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében - a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján utalással annak helyes indokaira - a fentiek szerinti pontosítás mellett helybenhagyta.

A felperes csatlakozó fellebbezése és a II. rendű alperes fellebbezése sikertelen maradt, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a értelmében alkalmazandó Pp. 78.

§ (1) bekezdése alapján marasztalta a feleket a másodfokú eljárásban felmerült perköltség megfizetésére.

A Fővárosi Ítéltábla az ügyvédi munkadíjban felmerülő másodfokú perköltséget az R. 3. § (3) és (5) bekezdésének alkalmazásával állapította meg, míg az II. rendű alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetéséről szóló rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdésén, valamint a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén és 15. § (1) és (3) bekezdésén alapul.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes csatlakozó fellebbezését és a II. rendű alperes fellebbezését a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2011. február 28.

Dr. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bleier Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Békefiné dr. Mózsik Tímea s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bírószági tisztviselő